

И повториха . . . и потретиха . . . и тъй нататък до настъпването на нощта . . .

Бѣше вече тъмно, когато азъ вървѣхъ съ другаря си по улица „Чиста работа“. Като минувахме покрай склада „Сухиндолски вина“, единъ необикновенъ шумъ, изходящъ отъ вътре, обърна нашето внимание и възбуди любопитството ни.

Влѣзохме въ склада. Презъ прозорчето на вътрешната стая ето каква картина лѣсна предъ насъ: повечето отъ събранитѣ хъркаха, натъркаляни безъ редъ по столоветѣ. Бай Таки, кръстосалъ ржце върху корема си, сумѣше тежко съ овиснала глава и полуотворени очи. Дочоолу седѣше при масата, момчето му държеше свѣщъ, и той записваше съ разтреперана ржка смѣтката въ тевтера. Бай Ганю удряше съ всичката си сила по масата и съ озвѣренъ погледъ крещѣше: „Азъ ли? азъ ще имъ докажа, азъ ще имъ дамъ да разбератъ, кой е бай ти Ганю“ . . . А Данко Харсъзина, въодушевенъ отъ тоя енергиченъ тонъ, бѣше се остъклилъ срещу бай Ганя и като че го питаше съ очи: „Я кажи бе, бай Ганьо, кажи бе брате, кого да хвана за гушата, кого да изритама изъ вратата навънъ?“ . . .

Момчето излѣзе съ свѣщъта.

— Момче бѣ, каква е тази компания? попита другарьтъ ми.

— Дружество противъ пиянството, отговори момчето!

